

## Deu anys per-vertint

Tot va començar amb l'adaptació d'un llibre de poemes eròtics. D'aquí va sorgir el nom del primer espectacle i de la companyia Per-versions, que ara celebra els seus primers deu

### Jordi Coromina

De Campelles, on va créixer, a Porqueres, on s'ha establert, passant per Granollers, on va començar a formar-se com a actor, i Barcelona, on es va diplomar a l'Institut del Teatre –«quan encara era a Sant Pere més Baix i els professors no impartien només teoria sinó que s'implicaven i estimulaven els alumnes, que és com crec que s'ha d'enfocar la docència»–: no cal, doncs, parlar de la vitalitat ni de la inquietud d'aquest home que viu del teatre i per al teatre. L'hem vist a l'escenari, a la televisió i al cinema. És cofundador, de moment, de dues companyies: A la Deriva, al costat de Jordi Mesalles (direcció) i Jon Berrondo (escenografia), amb què va estrenar peces excel·lents i d'una gran qualitat, i Per-versions. Entremig, va recórrer tot Espanya amb la Maña i el Sueco. També ha creat i dirigit diferents muntatges poètics i darrerament el podem trobar a l'escola El Galliner de Girona, on imparteix classes i dirigeix un grup de Tallers.

Aquest esperit aventurer i inquiet és el mateix que, a cap edat, el va portar a crear un tàndem de pallasos i anar de poble en poble amb bicicleta. De tot això ja en fa uns quants anys. Ara, la perspectiva és diferent i l'experiència és un grau, però no sembla que ell hagi perdut ni l'empenta ni la il·lusió, com tampoc la capacitat d'indignar-se, sobretot quan les coses no van com han d'anar. I, és clar, la cultura, o millor dit, la política cultural d'aquest país, no hi va. «Però res de resignar-se o d'abandonar», assegura: «s'han de buscar solucions, reinventar-se i trobar noves fórmules per potenciar el teatre i la cultura en general. I si d'una banda convé una tasca pedagògica que formi artistes i públic alhora, de l'altra cal una dinamització que comenci des de la base, des dels ajuntaments. I aquí els tècnics de cultura podrien i haurien de jugar-hi un paper determinant».



anys. La bona rebuda de la proposta i l'empenta del seu creador Jordi Coromina van fer néixer un segon muntatge, *Còmica vida*, amb el qual el mateix Coromina, Pep Cruz, Noël Olivé i tres cadires es van passejar amb èxit per tot l'Estat espanyol, i tot seguit un de tercer, *Top model*, que, com l'anterior, es va estrenar oficialment a La Planeta dins el festival Temporada Alta. Extraoficialment, però, abans, tots tres espectacles van haver de passar la prova de foc a Campelles. «Després fem els retocs que calguin, ja que és un treball col·lectiu i un procés llarg que necessita un rodatge i un fer i refer constant, però la primera impressió no sol fallar: si funciona a Campelles, funciona a tot arreu!», afirma Jordi Coromina. I és que la seva intenció és arribar a tots els racons i raconets, invertir la tendència general: «Aquí hi ha una gran afició, a cada poble hi ha un teatre i un grup d'aficionats. Per què han de ser ells els que s'han de moure per anar al teatre, a Barcelona o a una ciutat més gran? Per què no pot ser el teatre el que va fins allà on són ells? També és veritat que això limita una mica el tipus d'espectacle, perquè és evident que no tot pot girar, però si la funció del teatre és modificar l'estat d'ànim, si podem fer riure la gent –que no és gens fàcil–, crec que l'objectiu està més que assolit. A més, m'agrada fer bolos, m'agrada ser avui aquí i demà allà, actuar en teatres, casinos, places o eres, conèixer gent i públics diferents, i pensar "A veure quina ens en passarà, avui...", perquè d'anècdotes en podem explicar una pila. Un cop, a la plaça de Llofriu, a mitja representació s'engeguen els aspersors i ja l'hem embolicada; a la Bisbal, per la Festa Major, veiem que els avis comencen a marxar... Què passa? Doncs que al cap de poc esclata una tempesta que ens fa córrer a tots! És cansat, però també molt gratificant».